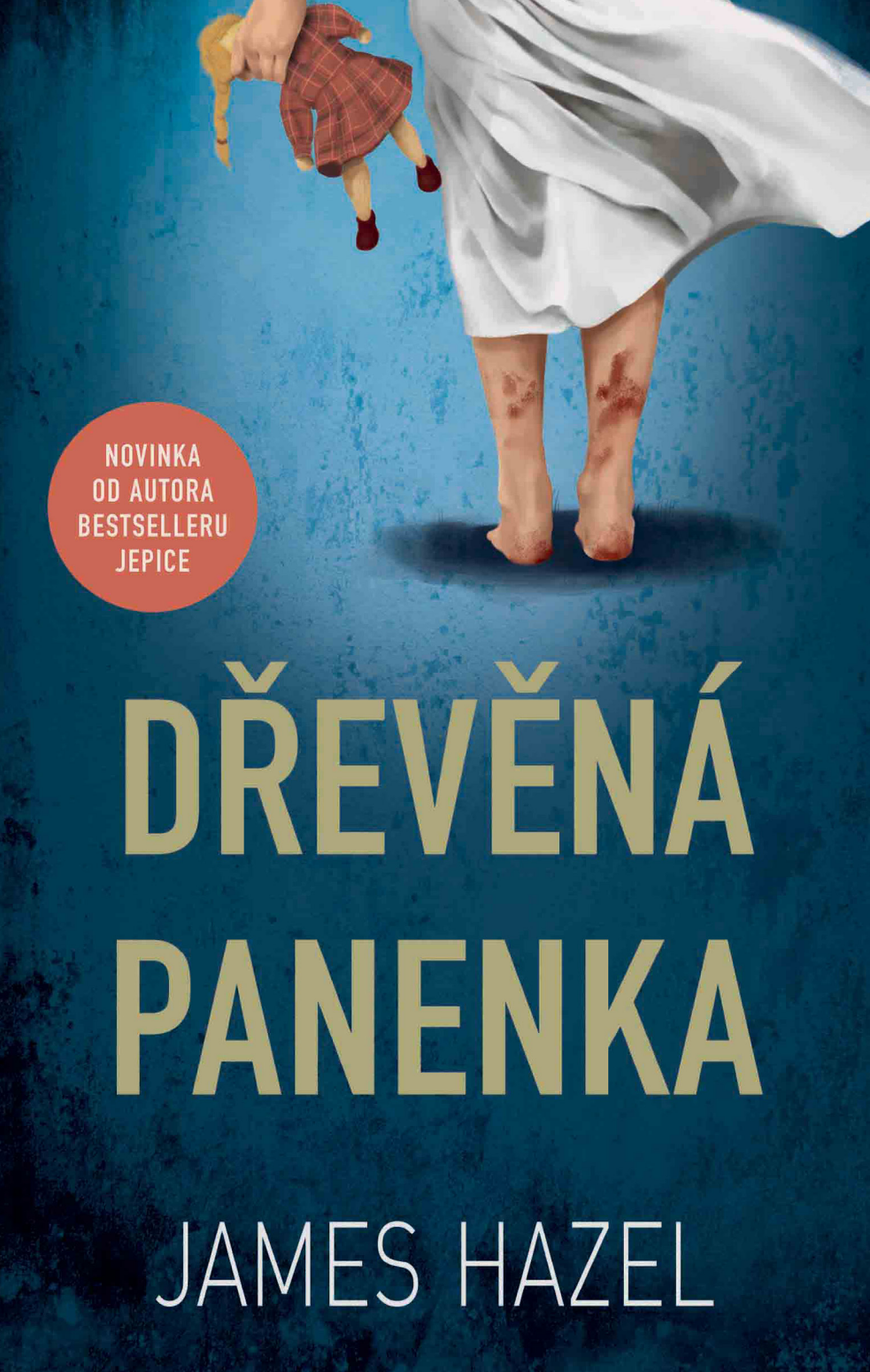

The illustration shows the lower half of a person in a white, flowing dress, standing on a dark blue, textured surface. Their legs are bare and show several large, bloody, bruised wounds. They are holding a small, ragged doll with blonde hair and a red plaid dress by its limbs. The background is a deep blue with a mottled, painterly texture.

NOVINKA
OD AUTORA
BESTSELLERU
JEPICE

DŘEVĚNÁ PANENKA

JAMES HAZEL

Dřevěná panenka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

James Hazel

Dřevěná panenka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DŘEVĚNÁ PANENKA

JAMES HAZEL

DŘEVĚNÁ PANENKA

JAMES HAZEL

2019

Copyright © 2018 by James Hazel
Translation © 2019 by Hana Dubovská

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky či jinak šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

The moral rights of the author and illustrator have been asserted.

Z anglického originálu *The Ash Doll*
vydaného nakladatelstvím Bonnier Zaffre, Londýn 2018,
přeložila Hana Dubovská
Vydalo nakladatelství Domino v roce 2019 ve společnosti
Albatros Media a. s., se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Dana Konvičková
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Ilustrace obálky: Kateřina Coufalová
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání první

ISBN tištěné verze 978-80-7498-346-7

ISBN e-knihy 978-80-7498-347-4 (1. zveřejnění, 2019)

www.dominoknihy.cz

www.albatrosmedia.cz

www.facebook.com/nakladatelstvi.domino

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA

*Tahle kniha je věnována Grace, která se mě kdysi zeptala,
jestli jsem plešatý pán s brýlemi.
Jen tak pro pořádek – nejsem (tedy alespoň zatím).*

Nikomu neodplácejte zlo zlem. Ať všichni vidí, že vám jde o dobro. Pokud záleží na vás, mějte se všemi lidmi pokoj. Nemstěte se sami, milovaní, ale dejte místo Božímu hněvu – je přece psáno: „Má je pomsta, já zjednám odplatu, praví Hospodin.“

Římanům 12:17-19

„Oko za oko...“

Exodus 24:21

1

1. listopad 1989

Rose se vyškrábala posledních pár metrů. Kopec se zde příkře svažoval a mechový porost ustupoval skalnaté římse, která se táhla podél útesu. Světla pomalu ubývalo a vzduch byl chladný a vlhký. Spěchala přes hřeben, ale přesto si dávala pozor na každý krok. Když se pěšina zúžila, dělilo ji od vln lámajících se o skalnaté pobřeží pod ní jen několik prohníklých sloupků starého plotu spojených tenkým drátem.

Směrem, jímž vedla pěšina, zahlédla skupinku lidí. Za nimi pěšina mizela a následoval jen příkrý útes spadající v téměř pravém úhlu do hloubky, kde se napojoval na linii pobřeží. Když se Rose přiblížila ke skupině, jedna z osob se oddělila a vydala se jí naproti.

„Díkybohu, Rose,“ vykřikla zadýchaně žena. Rose v ní poznala vysokou vdovu, majitelku květinářství nedaleko vesnice Tome, ale její jméno jí nějak vyprchalo z paměti.

„Přišla jsem hned, jak to šlo,“ pronesla Rose na vysvětlenou. V ženině hlase bylo patrné zděšení.

„Právě včas.“

Květinářka s Rose prošly skupinou, která jim udělala místo. Zachmuřené tváře přítomných byly ve snášejším se soumraku jen těžko rozpoznatelné. Pár jich znala z města a několik dokonce jménem. Na místní policejní stanici pracovala už dva měsíce, a tak měla nepříjemný pocit, že už by je měla znát všechny. Ale v tomhle světle nebyla schopná odlišit jednu tvář od druhé.

„Co vás tak zdrželo, strážníku?“ zabručel hlas ukrytý pod kapucí přšipláště, který by pohodlně padnul i hráči basketbalu, natož pak

DŘEVĚNÁ PANENKA

malé, zavalité postavě, která ho měla na sobě. Rose přešla narážku bez povšimnutí a nechala se dál vést k místu, kde drátěné oplocení rozdělovalo skupinu na dvě části a kde se žlutá značka upozorňující na nebezpečný sráz nejistě kymácela ve větru.

U okraje srázu trčela ze země dřevěná tabulka nesoucí název útesu: ĎÁBLŮV VÝBĚŽEK.

„Kdo ji našel?“ zeptala se Rose květinářky.

„Vern tudy procházel se svou skupinou historiků.“

„Co tu v tuhle denní dobu dělala skupina historiků?“

„No, je to spíše taková výprava za duchy. Říká se, že na útesu řádí duch keltského námořníka, který...“

Rose podrážděně zvedla ruku a žena pochopila, že nemá smysl pokračovat. Rose snížila drát a překročila jej; zarazilo ji, jak bylo bezpečnostní pásma ve skutečnosti malé.

Zastavila se a zahleděla se před sebe. Slunce se pomalu nořilo za horizont a jeho závěrečný výtrysk energie zbarvoval noční oblohu podél celého obzoru doruda. Rose ztěžka polkla. Na samém okraji srázu stála malá holčička, které nemohlo být více než deset let. Vlasy jí povlávaly ve vánku přicházejícím od moře. Stála čelem k vodní hladině, ruce natažené před sebe. Vypadalo to, jako by každou chvíli chtěla roztáhnout křídla a vrhnout se do šedé propasti.

Rose se obrátila na květinářku, jako by od ní čekala nějaké vysvětlení, ale uviděla jen zástup prázdných tváří.

„Ahoj!“ zavolala na dívku jemně, aby ji nepolekala.

Ta se ani nehнула, ale jakmile se Rose ozvala podruhé, holčička otočila hlavu a Rose zahlédla její bledou, slzami zmáčenou tvář.

„Zlatíčko, jsem policistka. Stojíš hrozně blízko okraje. Mohla bys udělat pár kroků směrem ke mně?“

Dívka se nepohnula. Rose se posunula o kousek blíž. Děvče bylo opravdu nebezpečně blízko hrany srázu – stačil by silný poryv větru a už by letěla.

„Jsi v bezpečí, broučku. Jen se pomalu otoč. Opatrně.“

Rose se snížila na úroveň holčičky a do tváře jí přitom foukl vítr. Stála jen sedm nebo osm metrů od ní, ale vzhledem k hrozícímu nebezpečí to bylo stejné, jako by je dělilo tisíc mil. S bušícím srdcem natáhla Rose k holčičce ruku.

„Řekneš mi, jak se jmenuješ?“

Děvče téměř nepostřehnutelně zavrtělo hlavou.

„Můžeš mi říct, odkud jsi?“

Další jemné zavrtění.

Rose se rozhodla vydat za dívkou, když vtom se zezadu ozval nějaký hlas. Ten malý muž zabalený do velké pláštěnky.

„Koukněte, strážníku.“

Rose se zadívala na dívčin pas a pak sjela pohledem níž k roztrhané bílé sukni, která jí povlávala kolem hubených, holých nohou. Nejdříve si myslela, že je to špína. Minulou noc silně pršelo a zem byla rozbahněná.

Ale červenohnědé skvrny pokrývající jí nohy až ke kotníkům nebyly od bláta.

„Zlatíčko,“ zašeptala, „copak se ti stalo?“

2

Současnost

- SIMEON: Haló jsi tam?
- SIMEON: Haló?
- UŽIVATEL3412: Promiň, jsem tady.
- SIMEON: Hodně jsem přemýšlel o příštím týdnu.
- UŽIVATEL3412: A co je s ním? Prostě změníme svět ☺.
- SIMEON: Potřebuji s tebou mluvit.
- UŽIVATEL3412: Je to těžké, já vím. Ale už jsme došli tak daleko. Nezapomněl jsi na místo setkávání? Nebudeme to potřebovat, ale doufám, že ti to pomůže. Vědět, že tam je a tak...
- SIMEON: Je to složitější. Už si nejsem tak jistý.
- UŽIVATEL3412: Uklidni se, Simeone. Všechno bude v pořádku. Tohle přeci oba chceme, ne? Pravdu. Pochodujeme v rytmu apokalypsy.
- SIMEON: Už si nejsem tak jistý, co je vlastně pravda. Mám z toho v hlavě guláš. Minulou noc se mi zdálo, že jsme v divadle a díváme se do publika, vyprávíme jim náš příběh. A oni hořeli. Všichni. Cítil jsem zápach spalujícího se masa. Šílené, co?
- UŽIVATEL3412: OK. Jen klid, Simeone. Rovnováhu. Víš, že je to jen otázka udržení rovnováhy. Když

JAMES HAZEL

to neuděláme my, tak kdo? Nezapomínej
– NVZ, NSZ, NMZ.

SIMEON: Ne. Už jsem se rozhodl.

SIMEON: Jsi tam?

UŽIVATEL3412: Co tím chceš říct?

SIMEON: Ohledně pravdy.

UŽIVATEL3412: Prostě máš jen pochyby, což je normální
vzhledem k tomu, co se příští týden
stane, až se svět dozví pravdu.

SIMEON: Nenávidím se.

SIMEON: Možná jen nenávidím to, co se ze mě
stalo. Víím, co děláme, a že co se stalo,
stalo se, ale to nás neospravedlňuje. Kdo
hlídá hlídače, když si dělají, co chtějí?

UŽIVATEL3412: Takhle to nefunguje.

SIMEON: Co tím myslíš?

UŽIVATEL3412: Simeone, pracujeme na tom dva roky.
V tuhle chvíli přece nemůžeš jen tak říct,
že na to serem, ne? Mluvil jsi s Maginým
právníkem?

SIMEON: Párkrát jsem se s ním potkal.

UŽIVATEL3412: Kdo je to?

SIMEON: Jmenuje se Priest.

UŽIVATEL3412: A?

SIMEON: Co?

UŽIVATEL3412: Jaký je?

SIMEON: Typ chlápka, kterého je dobré mít na své
straně, a hodně velký problém, pokud je
na té druhé.

UŽIVATEL3412: Takže toho neoblbneme?

UŽIVATEL3412: Simeone? Jsi tam?

SIMEON: Měli bychom jít na policii.

UŽIVATEL3412: A oni udělají konkrétně co?

SIMEON: Ty víš co.

SIMEON: Myslím, že když jsme začali, tak jsem se
nechal zblbnout. Líbilo se mi, co jsme

DŘEVĚNÁ PANENKA

chtěli udělat. Vyříznout to shnilé jádro a vůbec. Inspiroval jsi mě. Myslel jsem, že to můžu udělat – že to dává smysl. Abys mi nerozuměl špatně – za to, co udělali, zaslouží shořet v plamenech. Ale je tohle správná cesta? Jsem tohle já?

UŽIVATEL3412: Zavolej mi.

SIMEON: Je mi líto. Někdo to musí ukončit.

UŽIVATEL3412: Neblázni, Simeone. Když to neuděláme, tak vyhrajou. Tak to prostě bude. Oni vyhrajou.

SIMEON: To nemůžeš vědět.

UŽIVATEL3412: Počkej.

UŽIVATEL3412: Já to takhle nechci, Simeone.

UŽIVATEL3412: Ty prostě neodejdeš. Ne teď. JÁ TĚ VLASTNÍM.

SIMEON: Promiň.

SIMEON: ***SIMEON se odhlásil***

UŽIVATEL3412: Tak fajn. Ale neříkej, že jsem tě nevaroval.

UŽIVATEL3412: ***UŽIVATEL3412 se odhlásil***

3

Vincent Okoro seděl v přední lavici soudní síně číslo třináct a ruku měl založenou kolem sousedního opěradla. Sedadlo pod vahou jeho svalnatého těla občas zaskřípalo. Na klíně měl rozložený soudní spis, ale v podstatě jen náhodně listoval stránkami a občas se krátce začel do textu. Cokoliv dalšího nemělo smysl: celý obsah znal téměř nazpaměť.

Okrajově vnímal hluk lidí kolem sebe. Za jeho zády nervózně poposedávali dva muži a jedna žena. Snažili se na starých dřevěných lavicích Královského soudního dvora najít nějakou pohodlnější polohu. Po jeho levici soudní zřízenec soustředěně rozmísťoval listiny, avšak účel toho všeho Okorovi unikal. Vzadu nahoře se tísnili novináři. Jejich tváře ozařovalo slabé světlo smartphonů a tabletů. Zřejmě se snažili dělat něco užitečného, než začne jednání.

Bylo to zklamání. Vzhledem k tomu, kolik pozornosti média případu po celé dva roky věnovala, očekával, že se zahájení jednání v kauze *Eliasová proti The Real Byte Limited* zúčastní daleko více novinářů. Ale nakonec, ještě je brzy. Jednání bude zahájeno až za hodinu a půl. K soudu se zatím nedostavila ani žalobkyně a její tým krvelačných právníků, ačkoliv zaslechl, že už je dříve někdo zahlédl v prostoru veřejné kavárny, jak si krátí čas vtipkováním a požíváním croissantů.

Ale přesto, za hodinu a půl to začne a po Priestovi nebo jejich korunním svědkovi pořád ani památky.

Okoro si hlasitě povzdechl a odložil spis zpátky pod sedadlo. Otočil se a s překvapením zahlédl další osobu, která se potichu vkradla do soudní síně.

DŘEVĚNÁ PANENKA

„Ahoj,“ zašvitořila zvesela Georgie Somedayová a zvědavě na něj upřela své zelené oči.

„Jak dlouho tam stojíš?“ zeptal se Okoro.

„Tři minuty. Nechtěla jsem tě rušit při čtení.“

„Už jsem to stejně četl. Kde je Priest?“

„Volal, že je na cestě.“

„Je se Simeonem?“

Georgie se zašklebila. „O tom se nezmínil.“

Okoro si zase povzdechl. Tentokrát o něco hlasitěji. Simeon Ali – jeho korunní svědek – byl pro celý případ naprosto klíčový. Bez jeho svědectví z toho mohl být velmi krátký a ponižující proces.

Možná že ta slabá účast novinářů bude nakonec ku prospěchu.

„Jdi a zavolej mu,“ instruoval Okoro Georgii. „Zjisti, kde je, a ať ti potvrdí, že se Simeon ukáže včas a bude působit jako svědek, který má hodnotu miliónu liber. Což taky má.“

Georgie přikývla, odhrnula si z obličeje pramen rusých vlasů a vyrazila ze soudní síně.

„Ráno, Okoro.“ Chraplavý hlas obrátil Okorovu pozornost směrem k lavici žalobce, kde shrbená postava právě rovnala na sedadlo horu spisů.

„Hagworthe.“ Okoro věnoval svému oponentovi strohé kývnutí, které mu stařík oplatil, načež se vrátil ke svým spisům. Snažil se je vyrovnat do úhledného komínku, což mu však znemožňovaly třesoucí se ruce a zamlžený zrak.

„Příjemné ráno,“ utrousil Hagworth.

Okoro pokrčil rameny. „Říkal jsem si, že by tu mohlo být víc novinářů.“

„Pár je jich ještě v lobby. *Paraziti*. Ale na to, aby vám poskytli nějakou publicitu, je jich tu dost. Pokud je tohle to, po čem toužíte.“

Okoro nesouhlasně zabručel. Dickie Hagworth, advokát, byl jedním z nejzkušenějších právníků ve sporech o urážku na cti. A příšerný snob.

„Pěkný oblek,“ odušil Hagworth.

Okoro sklopil zrak a obhlédl svých sto kilo svalové hmoty rýsující se v trojdílném obleku od Armaniho. Podíval se zpět na Hagwortha, netuše co na to říct. Hagworth jen málokdy řekl něco bezdůvodně.

„Vypadáš opravdu skvěle, Okoro. Doufám, že tě prohra moc nesebere,“ ušklíbl se advokát a zvedl další spis.

Okoro se předklonil a lavice pod jeho vahou zasténala. Zamýšleně si opřel hlavu do dlaně a pak řekl: „V pánském klubu to pro tebe bude hodně drsné, Hagworthe. Až budeš vysvětlovat, jak je možné, že tě porazil černoch.“

V tom okamžiku se hromádka Hagworthových spisů poroučela k zemi a listy se rozlétly po podlaze soudní síně.

4

Ranní slunce se odráželo od jinovatkou pokryté trávy. Zástup smutečních hostů pomalu přecházel přes vrchol kopce, kostel za zády a před sebou vyhlídku do kraje. Na plotě sedělo hejno vran, jako by byly na stráži, a zvědavě pozorovaly dění okolo. Země byla vlhká a vzduch voněl ranní rosou. Jen vzdálený hluk připomínal shromážděným, že se hřbitov nachází sotva pár mil za městem.

Jáma už byla vykopaná a připravená přijmout rakev, která se nyní pomalu spouštěla do země. Na vzdálenějším konci předčítal kněz známá slova a trochu se chvěl zimou. Charlie Priest stál vzadu, ruce vražené hluboko do kapes. Nepřál si, aby si ho někdo všiml. Ale s téměř dvoumetrovou atletickou postavou a širokými rameny rozhodně nepatřil k těm, kteří se snadno ztratí v davu. Jasně modré oči a husté hnědé vlasy ještě podtrhovaly jeho přitažlivý zjev. Pár lidí už se otočilo, pokyvovali hlavami a něco si šeptali. Věděli, kým je. Jedno elektrizující slovíčko uniklo z šumu hlasů a chladný větřík ho přinesl až k jeho uším: *Jepice*. Byl oním mužem, kterého Kenneth najal, aby našel vraha jeho syna. Mužem, který Ellinderovým tohle všechno způsobil.

Obřad byl naštěstí krátký. Dva nepřilíš melodické chvalo zpěvy a jedna obvyklá řeč ke skromnému shromáždění rodiny a nejbližších. Život Kennetha Ellindera se smršknul do pouhých patnácti minut, načež jeho tělo pohltila země.

Když na rakev dopadla první hrst hlíny, Priest se otočil k odchodu. Splnil svou společenskou povinnost a zbavil se tak břemene, které by jej jinak dlouho tížilo. Cítil, jak mu v kapse několikrát zavibroval telefon; to byla určitě Georgie, která se na Okorův příkaz snažila

zjistit, kde asi právě je. Právník kanceláře Priest & Co. zřejmě již vyšiluje, ale proces nezačne dříve než za hodinu a půl a Okoro své přípravy vždýcky dohání do krajnosti. A kromě toho, Priest už svoji práci vykonal. Všechno bylo perfektně zorganizované. Všechno, co musel udělat, bylo vynervovat Okora, posadit Aliho na lavici svědků a sledovat média, jak po té senzaci lapají.

Byl už napůl cesty dolů z kopce, když ucítil na paži dotek cizí ruky.

„Charlie,“ zaslechl hlas, který nezněl ani příliš nadšeně z toho, že ho vidí, ale ani přehnaně nepřátelsky.

Priest se otočil, a tam byla ona. „Jessico.“

Stála na malé vyvýšenině, vánek si lehce pohrával s jejími vlasy a dívala se mu přímo do očí. Chvilí jen mlčky hleděl a snažil se něco vyčíst z jejího výrazu. Nic ale neobjevil. Tahle záhadná žena, která ho pronásledovala ve snech, teď stála tak blízko, že cítil i sladkou vůni její kůže. Byl to pocit, který mu byl tak známý, a zároveň tak zoufale vzdálený.

„Řekni něco,“ pronesla.

„Je mi líto...“

„*Tohle* ne.“ Jessica uhnula pohledem a zadívala se někam za něj. „Kde jsi byl?“

Priest nevěděl co říct. Tolik se toho stalo. Poprvé potkal Jessicu Ellinderovou před rokem, když přišla se svým otcem do jeho kanceláře. Váhavě souhlasil s tím, že se pokusí vyšetřit zdánlivou vraždu Jessičina bratra Milese. Ten případ ho málem zničil a skončil tím, že odhalil Jessičinu matku jako hlavu tajného neonacistického kultu.

Jessica tak byla vlastně tím jediným pozitivním, co z celé kauzy vzešlo. Dohodli se, že se setkají – Priest se opravdu *chtěl* sejít. Ale nikdy se neozval.

„*Kde* jsi byl, Charlie?“ zopakovala svou otázku.

„Omlouvám se,“ bylo jediné, co ho v danou chvíli napadlo, ale věděl, že to nestačí.

Pokývala hlavou. Nemusel být žádným psychologem, aby poznal, že je zklamaná. A našťvaná. Ale jestli to bylo tím, že ho tenkrát chtěla znovu vidět, nebo proto, že nebyla zvyklá čekat, to netušil.

DŘEVĚNÁ PANENKA

Sklopil zrak a špičkou boty prohrábl hlinu. Cítil se nemožně. Jak jí to jen může vysvětlit? Jakýkoliv důvod, který mu vytanul na mysli, se zdál tak trapný. Ale jádro toho problému znělo jako mantra, která vstala z popela jeho minulosti: *kdykoliv se dotknu něčeho mimořádného, jako by to začalo v mých rukách chřadnout*. Ve světě, kde se nic nejevilo být skutečné, se Priestovi zdálo, že lidé, a zejména pak milenci, se nakonec vždycky nějak ztratili. Tak alespoň Jessica může zůstat skutečná.

„Jak se máš?“ zeptal se nejistě Priest.

V tu chvíli vůbec netušil, zda Jessica neudělá to, co by si bezpochyby zasloužil – zda mu jednu nevráží. Ale místo toho jen sundala ruku z jeho ramene, jako by si náhle uvědomila, že se ho stále dotýká.

„Mám se lépe, než bych asi měla,“ připustila.

„Možná bychom mohli začít ještě jednou.“

„Od kterého momentu? Od toho, kdy jsem uviděla fotku svého bratra napíchnutého na kůl, nebo radši od nějakého dřívějšího?“

Priest znejistěl, ačkoliv nepochyboval, že udělal správně. „Začít znovu nutně neznamená, že je třeba se vrátit k nějakému konkrétnímu okamžiku. Možná to jen znamená pokusit se obnovit to, co máme.“

„A to je přesně co?“

„Nemám nejmenší tušení.“

Konečně vyřkl něco, čím si byl opravdu jistý. Neměl ji tenkrát nechat na holičkách, ale možná přece jen existuje nějaká naděje. Možná by to mohl nějak odčinit. Rychle si v hlavě srovnal celou situaci. Soudní líčení začíná za devadesát minut. Musí projet půlkou Londýna na Strand a nějak se prokecat zástupem novinářů s kamerami, kteří budou dozajista obléhat hlavní vstup do budovy Vrchního soudu. To mu zřejmě zabere tolik času, že se do soudní síně dostane akorát včas na začátek procesu. Ale Okoro bude s trpělivostí u konce už mnohem, mnohem dříve.

Priest ucítil, jak mu v kapse opět zlostně bzučí telefon.

„Potkejme se zítra večer,“ navrhl a cítil, jak mu srdce vyskočilo až do krku. „Přijď ke mně. Můžeme se na jeden večer odříznout od zbytku světa. Zkusím něco uvařit. Máš ráda platýse?“

„Žádáš mě o rande? Na pohřbu mého otce?“ V jejím hlase nebyla ani stopa po nějakém humoru.

Priest opět zašoupal botou. Uvědomil si, že na nevhodné návrhy má asi skutečný talent.

Nekonečnou, mučivou minutu mlčela a zírala na nějaký nepatrný bod v dálce za ním. Každíčký trýznivý okamžik v něm prohluboval pocit beznaděje, až nakonec přikývla.

„Ale bůh tě chraň, jestli tam nebudeš, Prieste.“

5

Georgie Somedayová nebyla typ, který panikaří. Podle svého názoru si spíše dělávala starosti. Rozdíl je sice jen nepatrný, ale zásadní. Panikáře opouští schopnost logického myšlení a přepadá ho iracionální bázeň. Panikář očekává to nejhorší, ale není schopen zformulovat jakoukoliv smysluplnou strategii, která tomu čelit. Na druhou stranu člověk, který si dělá starosti, je schopen vyjmenovat všechny možné situace, které mohou nastat, a navrhnout tolik různých řešení, kolik je jen v jeho silách.

I přes to, co bylo řečeno, zažívala Georgie nyní něco, co se, podle jejího mínění, blížilo spíše panice. Stála uprostřed velké haly budovy Královského soudního dvora, svírala v ruce telefon, a ačkoliv proces začíná už za půl hodiny, po Priestovi nebo korunním svědku obhajoby není ani vidu, ani slechu.

Odložila telefon do kabelky a sundala si brýle, aby si je snad už poosmé vyčistila, načež se protáhla kolem ostrahy a vyšla opět ven na Strand. Ulice byla plná lidí, kteří někam chvátali zachumlaní do svých kabátů a ignorovali světla televizních kamer obléhajících hlavní vstup do budovy Vrchního soudu. Nedaleko stál reportér s vážnou tváří a hovořil přímo do kamery:

„Eliasova dětská nadace, celosvětově operující organizace s celkovým ročním obratem přesahujícím padesát pět milionů liber, je jednou z největších charitativních organizací ve Spojeném království, která byla založena na podporu dětských obětí válek, domácího násilí, týrání, zanedbávání a jiného zneužívání. Její činnost zahrnuje vzdělávací programy v Africe, krizové plány pro případy nouze i přírodních katastrof, programy prevence a léčby HIV a AIDS

i programy zaměřené na zastavení zneužívání dětských vojáků pro teroristické účely. Jedná se o neziskovou organizaci, ale nenechte se zmást – je to opravdu velký byznys.

Právě se nacházíme před budovou Vrchního soudu, protože zakladatelka a výkonná ředitelka nadace, Alexie Eliasová, žaluje malý nezávislý on-line časopis *The Real Byte* pro pomluvu, které se měl časopis dopustit v roce 2014 uveřejněním článku o paní Eliasové. Možná si vzpomenete, že v roce 2009 propukl v Eliasově nadaci skandál, když bylo zjištěno, že jedna malá pobočka této nadace vyváděla finanční prostředky do organizace známé pod jménem Armáda svobodných, teroristické buňky operující v severním Turecku.

Na základě rozsáhlého vyšetřování nadační komise byla tato pobočka uzavřena a turecká policie zatkla několik zaměstnanců Eliasovy nadace.“

Georgie se rozhodla zůstat poblíž. Přestože způsob, jakým si reportér neustále shrnoval vlasy z čela, už ji začínal lézt na nervy, chtěla zjistit, jak přesné bude jeho sdělení. Zatím si nevedl špatně.

„V roce 2014 uveřejnil *The Real Byte* článek, v němž tvrdil, že Alexie Eliasová nejenže věděla o tom, co se v pobočce děje, ale dokonce dostávala od teroristů úplatky dosahující výše několika stovek tisíců liber za to, aby mlčela. Toto je první den čtyřtýdenního procesu zde u Vrchního soudu, v jehož průběhu se Alexie Eliasová bude snažit očistit své jméno...“

Georgie se rozhodla vrátit zpět do budovy. Když procházela kontrolou, kývla na justiční stráž. Zajímavější reportáž nás čeká, říkala si v duchu, pokud se Charlie Priest, obhájce časopisu *The Real Byte* a můj zaměstnavatel, během následující půl hodiny neobjeví v doprovodu hlavního svědka. Při té myšlence se jí stáhl žaludek.

„No tak, Charlie,“ procedila skrz zuby. „Zrovna dneska se nehodí přijít pozdě.“

Simeon Ali byl až do roku 2012 zaměstnancem turecké pobočky Eliasovy dětské nadace. Georgie se s ním nikdy nesetkala, a pokud jí bylo známo, Charlie se s ním sešel jen několikrát. Držel se hodně stranou a měl k tomu dobrý důvod. Alexie Eliasová a její manžel Dominik jsou mocní lidé s mocnými přáteli a vazbami, které sahají

DŘEVĚNÁ PANENKA

až do nejvyšších vládních pater. Na sociálních sítích koluje spousta snímků Alexie sedící na konferencích se širokým úsměvem na tváři a popíjející čaj s nejrůznějšími ministry. Nadaci a její charismatické výkonné ředitelce přispívá hodně vlivných lidí. Mnoho bohatých osob zanořilo ruce hluboko do svých peněženek. Podle Georgiina názoru přežila nadace turecký skandál jen díky velmi dobré práci s médii. Během tiskové konference, která následovala bezprostředně po skandálu, předvedla Alexie Eliasová obklopená svými PR specialisty a právníky životní výkon:

„Byli jsme zrazeni, byli jsme podvedeni, ale zlu se nepoddáme a nebudeme se bát nátlaku. Povstaneme jako jeden muž a připomeneme si, proč jsme zde, kým jsme a za čím stojíme.“ A pak se slzou v oku dodala: *„Jsme Eliasova nadace a žádná skupina slaboduchých zrádců nás nemůže srazit na kolena. Použijí všechny zdroje, které mám k dispozici, abych dala vše zase do pořádku.“*

Poté, co ujistila tisk o tom, že korupce byla odhalena a jejímu dalšímu pokračování bylo zabráněno, sestoupila plačící výkonná ředitelka ze stupínku, aby objala svého manžela v nacvičeném gestu neutuchající vzájemné podpory. Následně její tiskový mluvčí velmi obratně zatočil se všemi otázkami, které vzešly z ohromného davu.

Námítka, že Alexie lhala, když tvrdila, že o skandálu nevěděla, dokud nebylo příliš pozdě, byla naprosto nemyslitelná. A nápad, že toho byla součástí, byl přímo kacířský.

Nicméně určité pochyby zůstaly a Alexie Eliasová měla své stálé kritiky. Zatím však byl hlas odporu příliš slabý a byl přisuzován lidem označovaným za tvůrce konspiračních teorií. Stejným, kteří věřili, že rodina Rothschildů kontroluje svět a že Hillary Clintonová je mimozemšťan. Ačkoliv skupina nevěřících nebyla zas až tak bezvýznamná, jak se zprvu myslelo; výnosy z inzerce u *The Real Byte* se poté, co média zveřejnila informace o soudním procesu, zdvojnásobily.

Priest & Co. hrají do karet dvě věci: zaprvé to, že pojišťovna časopisu platí náklady procesu (i když s pramalým nadšením), a zadruhé, že se Alexie otevřeně přihlásila k vysokým morálním standardům a rozhodla se žalovat jen časopis, a nikoliv Tomase Jansen, jeho majitele osobně. To by celou situaci značně zkomplikovalo. Jansen by navíc zřejmě musel mít vlastního právního zástupce.

Ale i když náklady platí třetí strana, pořád je tu určité riziko. Pokud vsadí na špatného koně, pak si pojišťovny vždycky najdou důvod, proč nakonec nezaplatit, byť jen částečně. A kurz na *The Real Byte* a Priest & Co. je tak vysoko, jak jen může být.

Georgie se zkusila ještě jednou dovolat Charliemu. Tentokrát už mu nechala vzkaz. Doufala, že z něj bude patrné, že o něj má obavy, ale zároveň se jí podaří zamaskovat paniku, které v tuto chvíli již zcela propadala.

Sakra, sakra, sakra!

Ohlédla se zpátky k síni číslo třináct, ale rozhodla se, že dokud nedostane nějakou pozitivní zprávu, raději nebude Okorovi nic říkat. Náhle zahlédla postaršího muže, jak s poněkud znepokojeným výrazem přebíhá přes halu. Tohle je určitě Dominik Elias, Alexiin manžel, blesko jí hlavou. Zaskočilo ji, jak strohá byla jeho svědecká výpověď. Svou ženu miluje, a ona pro něj představuje naprosté zosobnění integrity a profesionality, a pokud by dostávala úplatky v takovéto výši, pak by o tom samozřejmě musel vědět. Naprosto věčné.

Stála tam zamyšleně a trvalo několik vteřin, než si uvědomila, že na ni někdo volá.

„Slečna Somedayová? Haló...“

Georgie se otočila a hned za sebou spatřila mladou ženu s dlouhými blond, pravděpodobně odbarvenými, vlasy. Žena na ni zírala. Měla na sobě černý kabát a v ruce držela iPad. Byla moc hezká. Její úsměv by se dal nazvat zářivým, kdyby z jejího pohledu nebyl cítit určitý profesionální odstup. Georgie v duchu zamručela.

„Ano?“

„Elinor Foxová, nezávislá novinářka. Pracujete u Priest & Co., že? Mohla bych vám položit několik otázek o procesu?“

„Je mi líto, ale s novináři nemůžu mluvit.“

Foxovou to neodradilo. „Jak to vaši klienti snášejí?“

Ne tak zle, by byla upřímná odpověď, když vezmeme v úvahu, že budoucnost jejich časopisu závisí na výsledku tohoto procesu. The Real Byte je malá rybka, která zakopla o žraloka, a teď za to platí. Šéfredaktor časopisu, Tomas Jansen, se narodil a vystudoval v Dánsku a The Real Byte založil před pěti lety, kdy šla poptávka po rych-

DŘEVĚNÁ PANENKA

lých, snadno dostupných zprávách na internetu strmě vzhůru. To on, za drobného příspěvku své výkonné redaktorky Gail Woodbeardové, napsal článek o Eliasových. Jejich malý tým doplňuje ještě Karl Jones, technický redaktor časopisu. Tihle tři – a hrstka externích přispěvatelů – představují veškerý lidský potenciál časopisu.

Elinor Foxová ale neustávala v hovoru. „Slečno Somedayová...“

„Bez komentáře,“ odpověděla Georgie.

„Neposkytnete mi ani krátké prohlášení?“

„Ani to ne. Děkuji.“

Foxová našpulila rty. Vypadalo to jako výraz pochopení, ale ve skutečnosti tím vyjadřovala zklamání a nehlubší opovržení.

Pak ale Georgie zahlédla, jak se jí cosi mihlo v zorném poli. Zaměřila se na prostor kolem sebe a všimla si včely, která se usadila za Foxovou. Opatrně se protáhla kolem novinářky, kterou to poněkud zaskočilo.

„Omlouvám se,“ pronesla Georgie a rukou pokynula směrem k hmyzu. „Jsem alergická na včelí bodnutí. Říká se tomu anafylaxe.“

Z reproduktorů na stěnách se ozval praskající hlas – „*Všichni účastníci řízení Eliasová vs. The Real Byte nechť se dostaví do soudní síně číslo třináct. Všichni účastníci řízení Eliasová vs. The Real Byte do soudní síně číslo třináct prosím.*“ – a Georgie okamžitě využila příležitosti, díky níž se včele i novinářce mohla zdaleka vyhnout.

Když vešla do soudní síně, uvědomila si, že teď bude muset jak Okorovi, tak i jejich klientům vysvětlit, že je třeba začít bez Charlieho a Simeona. *Já jsem jen posel. Prosím nestřílejte. Počkejte! Je tohle...?*

Po schodech do budovy vyběhla postava a hodila klíče a mobilní telefon do skenovací přepravky před justiční stráží. Pohlédla vzhůru a zamávala. Georgie si významně poklepala na hodinky a Charlie Priest mávnul rukou, jako by měli ještě spoustu času.

Jakmile přepravka projela skenerem, posbíral si věci, vzal Georgii za paži a vyrazil s ní k síni číslo třináct. „Chyběl jsem ti?“

„Vincent bude *hodně* našťvaný,“ upozornila ho Georgie.

„O tom nepochybuju. Jak vypadá Dickie?“

„Myslíš Richard Hagworth, pan advokát?“

„Jo. Dickie.“

JAMES HAZEL

„Vypadá dobře, řekla bych.“

„Pospěš, Georgie. I stoly z IKEA se hýbou víc než ty. A kde je Simeon?“

Georgie zůstala stát jako opařená.

„Myslela jsem, že je s tebou.“

6

Charlie Priest věděl o řešení katastrof v průběhu soudního řízení opravdu hodně. Pravidlo číslo jedna bylo zachovat zdání, že se žádná katastrofa nekoná. Nebylo nic křehčího, než ten krátký časový úsek mezi tím, kdy strany sporu vejdou do soudní síně a kdy se na opačném konci místnosti rozletí dveře a dovnitř nakráčí soudce, v tomto případě soudkyně. Soudní pře se vyhrávají nebo prohrávají právě v tom vakuu, kdy má člověk pocit, že se zastavil čas. I ten nejjemnější vánek dokáže způsobit, že již tak napjaté nervy svědka nebo advokáta definitivně prasknou. Případ, který se připravoval celé roky, může být ztracený během několika vteřin.

Takže Priest ignoroval pocit pálení v žaludku a své entree do soudní síně oznámil tím, že za sebou nechal halasně bouchnout staré dřevěné dveře. Hlavy lidí sedících v předních lavicích se otočily. Dokonce i novináři odložili telefony, aby se podívali, kdo to ruší jejich klid.

„Dickie...“ Priest kývnul hlavou na pozdrav směrem ke zkušebnímu advokátu protistrany a připojil se k Okorovi. Hagworth jeho pozdrav ani neopětoval, ani ho neodmítl. Jen se na něj zvědavě zadíval zpoza kulatých brýlí nejistě sedících na jeho křivém nose.

Okoro se ani nehnul, jen pozvedl zrak od svazku, který držel na klíně. Vrhнул na Priestu pohled, kterým mu zcela jasně naznačil, že jeho pozdní příchody považuje za naprosto nepřijatelné. Když se Priest natáhl, aby položil na stůl složku s papíry, Okoro mu zašeptal do ucha.

„Kde jsi prokrista byl, Prieste?“

„Na pohřbu.“

„Kdeže?“

Priest položil Okorovi ruku na rameno, čímž doufal, že ho uklidní, a obrátil se ke třem pobaveným obličejům za sebou. Postupně si s každým potřásl rukou. Začal u muže s mastnými vlasy sedícího na kraji lavice.

„Jak se máte, Tomasi?“ zeptal se ho s úsměvem.

„Čekali jsme vás trochu dřív, ale...“

„Jen jsem ještě ověřoval pár věcí, ale všechno je v pořádku. Ahoj, Gail. Karle, krásná vázanka. Poslyšte, Tomasi, zkontaktoval se s vámi Simeon?“

„Ne.“

Tomas se v lavici neklidně zavrtěl a Gail se k němu s obavami naklonila. Když se Priest poprvé setkal s týmem *The Real Byte*, myslel si, že má Tomas s Gail Woodbeadovou poměr. A to i přesto, že se Tomas tenkrát očividně necítil ve své kůži. Gail byla o dobrých dvacet centimetrů vyšší než on a budila dojem vysloužilé učitelky, ale zároveň mezi nimi bylo cítit určité napětí, které obvykle bývá mezi milenci. Takže se teď nezdálo nijak divné, že si s ní Tomas vyměnil znepokojený pohled. Karl Jones, technický ředitel časopisu, jen sklesle seděl v lavici, a nebýt toho, že zabíral většinu místa, člověk by o něm ani nevěděl. Měl rozměrnou a neforemnou postavu, která se boulila v místech, jež se většínou nebolí. Tuk se mu shromažďoval kolem spodní čelisti a dodával mu tak podivný vzhled žáby. Také s sebou všude tahal obrovskou tašku, která mu v tuto chvíli ležela u nohou. Bůhví, co v ní vlastně nosí.

Priest přikývnul a zhluboka se nadechl. Hlavou mu letělo tisíc různých možných scénářů.

„Mluvili jste s ním včera večer?“

„Ne,“ odpověděl Tomas se znatelnými obavami hlase. „Myslel jsem, že se má před jednáním setkat s vámi.“

„Domluvili jsme se, že tu bude v devět třicet a že se setkáme ve foyer. Neviděli jste ho?“

„Já ne. Tohle je ale dost znepokojující zpráva, pane Prieste. Náš případ...“

Priest položil Tomasovi ruku na předloktí, aby jej uklidnil. „Klid, Tomasi,“ vybídl ho. „Sleduj vás.“

Tomas lehce kývnul hlavou. Přes rameno výkonného ředitele zahlédl Priest Alexii Eliasovou, jak něco říká Hagworthovi a uka-

DŘEVĚNÁ PANENKA

zuje jejich směrem. Naštěstí Hagworthovi trvalo celou věčnost, než zapojil krční svaly a otočil k nim hlavu. V tu chvíli se už Tomas opět tvářil klidně a ztišil hlas.

„Kdy jste naposledy mluvil se Simeonem?“ zeptal se Tomas.

„Před pár dní. Všechno bylo v pořádku, a všechno taky *bude* v pořádku. Jsem si jistý. Máme jeho prohlášení a vypovídat bude až odpoledne, možná dokonce až zítra. Jsem si jistý, že existuje rozumné vysvětlení.“

Priest slyšel slova, která mu vycházela ze rtů, ale ani jemu samotnému nezněla příliš přesvědčivě. Tohle bylo největší riziko, které s Okorem zvažovali. Po celou dobu vyjadřoval Simeon Ali silnou touhu, aby se soud, a s ním i celý svět, dozvěděli pravdu. Ale také byl velmi rezervovaný a trval na tom, aby se většina komunikace odehrávala e-mailem nebo prostřednictvím Skypu. Párkrát se v létě setkali na železniční zastávce za městem, a i tehdy to vypadalo jako tajné shledání vystřižené rovnou z detektivky o Sherlocku Holmesovi.

„Zdál se být tak jistý,“ pronesla Gail a ještě více se naklonila k Tomasovi. „Nemůžu uvěřit, že by teď ztratil nervy.“

„Byl přesvědčený, že ho někdo sleduje,“ opáčil Tomas. „Měli jsme pro zajištění jeho přítomnost u soudu udělat víc, pane Prieste.“

„Třeba ho spoutat, zavřít v kufru mého auta a držet jako rukojmí,“ poznamenal Priest a nevšímal si Tomasova tónu.

„Předpokládám, že jste mu volali,“ ozvala se znovu Gail.

Priest pohlédl na Georgii, která zrovna pokládala telefon. Zavrtila hlavou.

„Spadlo to do schránky,“ řekla na vysvětlenou.

„Zatím se není třeba obávat,“ usmál se Priest a obrátil se zpět k Okorovi. „Slyšel jsi to, starouši?“ zašeptal mu do ucha.

„Jak to tak chápu, chceš, abych ten případ vyhrál bez svého ko-runního svědka a opřel se jen o výpovědi typu jedna paní povídala. Je to tak?“ zavrčel potichu Okoro.

„Ano a já ti za to taky královsky zaplatím,“ syknul Priest nazpět. „Ale chápu, že to bude tvrdý oříšek, tak proč to nezkusit nějak jinak, abys mi dopřál trochu času a já mohl našeho svědka najít?“

„To bude nejspíš nutné, protože pokud bych jel podle svého scénáře, tak by si dnes Dickie zatraceně přišel na své.“

7

Priestův odchod ze soudní síně číslo třináct byl mnohem méně nápadný než jeho příchod a zřejmě by zůstal naprosto bez povšimnutí nebýt šedých očí Alexie Eliasové, které sledovaly každý jeho krok.

Když vyšel ze síně, minul několik šaten, načež se pobavil nápisem na jedné z nich – JEN PRO ČLENY KOMORY. Jako advokát měl plné právo vstoupit dovnitř a využít jeden z věšáků, aby si odložil převlečník. Ale tahle myšlenka nemohla být vzdálenější tomu, jak se jako advokát cítil. Jednak žádný kabát nenosil, ale hlavně – Charlie Priest ostatní právníky principiálně nesnášel. Z tohoto pravidla existovalo jen velmi málo výjimek.

Jak procházel kolem desítek portrétů soudců s kamennými tvářemi, jejichž jména neznal a kteří ho ani nezajímali, snažil se zhodnotit stávající situaci. To, že se Simeon neukázal, byla zlá zpráva, ale v tuto chvíli mu nešlo o reputaci jeho vždy vítězíci firmy. Byly to šedé oči Alexie Eliasové, které jej pronásledovaly při odchodu ze soudní síně. Tlak médií na *The Real Byte*, podpořený nespočtem prohlášení vlivných lidí, byl enormní a přenášel se i na jejich advokáty. Nebýt tureckého skandálu, byla by Eliasova dětská nadace, která pomohla desítkám tisíc dětí po celém světě, bez poskvrnky. Její značka představovala vše, co je v lidech dobrého. Tenhle proces byl pro obě strany otázkou přežití.

Pravidlo číslo dvě pro řešení katastrof v průběhu řízení zní: pokud musíš Matku Terezu nazvat děvkou, ujisti se, že ji to obvinění poškodí jednou provždy.

Když Priest došel do haly, na chvíli se zastavil. Bylo v ní plno lidí a každý měl někam namířeno. Viděl hlavně ustarané účastníky sporů

DŘEVĚNÁ PANENKA

a namyšlené právní zástupce, kteří se proplétali mezi zvědavými turisty fotografujícími starobylou architekturu soudní budovy. Když se zahleděl k východu, začal na něj dotírat známý pocit disociace. Pořád tady byla velká hala ve své majestátní viktoriánské nádheře i desítky lidí procházející bezpečnostní kontrolou, ale Priest už se necítil být součástí celé scény. Měl pocit, jako by poodstoupil a celé to sledoval z nějakého hlediště.

Na okamžik kolísal mezi dvěma světy, jako když Alenka nakuovala do králíčí nory a přemýšlela, jestli skočit. Ale v jeho představách Alenka vůbec nevypadala jako Alenka. Vypadala jako Jessica Ellinderová.

„Charlie?“

Pocítil, jak ho někdo tahá za rukáv. Králíčí nora zmizela. Obraz Jessicy se rozpadl. Hleděl na něj pár zelených očí.

„Charlie? Jsi v pořádku?“

Priest ze sebe setřásl pocit ospalosti. „V pořádku. Všechno je fajn. Díky.“

„Měl jsi zase ten svůj pocit disociace?“ zeptala se Georgie.

„Samozřejmě, že ne. Ty mám, jen když jsem ve stresu.“

Priest odrazil její poznámku, načež mu došlo, že si není vědom toho, že by s Georgií svou disociativní poruchu někdy probíral. Neprobíral ji s nikým. Ne že by se za svůj stav, který způsoboval poruchy v jeho vnímání reality, styděl, ale neviděl žádný smysl v tom, aby o něm s někým mluvil. A kromě toho se považoval za šťastlivce. Obecně se rozeznává šest forem disociativní poruchy, ale mnoho postižených trpí jednou z těch nejčastějších – derealizačním syndromem. A jejich životy jsou naprosto zničené. Permanentně žijí v odosobněném, nereálném světě. Priest to v minulosti zažil, ale symptomy našťěšť časem ustoupily. Teď byl devadesát procent svého času schopen fungovat v pohodě, aniž by dával cokoliv ze své zranitelnosti najevo. Výjimku představovaly situace jako tato, kdy cítil, že jeho sebekontrola lehce slábne.

Setřásl ze sebe ten divný pocit a opět se začal soustředit. Na nástup epizody to nevypadalo. Jen porucha v osobním matrixu.

„Jak o tom vlastně víš?“ zeptal se. Měl na mysli tu poruchu. Když hned neodpověděla, přestalo mu to připadat důležité. „Ale jak to, že

nejši u soudu? Platím tě, abys tam byla, ne abys mi diagnostikovala komplexní poruchy osobnosti.“

„Vincent řekl, že bych měla jít radši s tebou,“ pronesla neústupně Georgie.

„A co naši klienti?“

„Řekl, že víc než oni potřebuješ, aby na tebe někdo dával pozor.“

„To ne. To by Okoro nikdy neřekl.“

V tu chvíli našla Georgie dostatek slušnosti a zatvářila se trochu rozpačitě. „No, to bude asi moje interpretace toho, co řekl.“

Priest se na ni usmál a ona zase na něho. Její úsměv byl nakažlivý. Vzpomněl si, kdy ho viděl poprvé. Když vešla do zasedací místnosti a předložila mu svůj životopis doprovázený spoustou doporučení, cen a návrh diplomem z Oxfordu. Priestova politika přijímání zaměstnanců spočívala v jedné jediné otázce. Nepoužíval žádný z těch formálních dotazů a talentových testů, kterým byli vystavováni kandidáti v rámci přijímacích pohovorů do elitních firem – takzvaných firem magického kruhu. Pro Priestu nebyla rozhodující měřítko, s nimiž přišel Freud. Byl to jeho vnitřní pocit, nezaměnitelné šimrání v břiše.

„Jak byste vedla tento pohovor, kdybyste byla na mém místě?“

Priest položil tuto svou jedinou otázku dalšímu čerstvému kandidátovi a pohodlně se opřel do židle. Očekával klasický vodopád nic neříkajících slov, většinou obsahující část textů ze sekce O nás na webové stránce Priest & Co., anebo pokud měl opravdu velké štěstí, analýzu reformy dohod o podmíněných platbách v oblasti osobních škod poskládanou z informací na internetu.

K jeho velkému překvapení se mu ale Georgie Somedayová podívala do očí a bez špetky sarkasmu opáčila:

„Nevedla bych ho. Kladení otázek vám o mně nepoví nic jiného, než co už vám zjistila sekretářka. Proto k vám přeci uchazeči musí přijít o hodinu dříve.“

Priest znejistěl. Dívka se rozpačitě usmála a Priest se nedokázal udržet a musel se na ni usmát zpátky.. Rovněž rozpačitě.

Později, když si pročítal úvodní část rozhodnutí odvolacího soudu, strčila mu hlavu do dveří jeho neustále kouřící sekretářka Maureen